

Сз/9 № 9/1

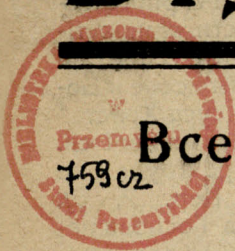

РІК 1940.

ВЕРЕСЕНЬ-ГРУДЕНЬ

Ч. IX — XII.

ЯРОСЛАВСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Всечесному Духовенству і всім вірним Божий мир і архієрейське благословення!

Багато є справ, що ними Ви, Дорогі Браття й Сестри в Христі, щораз то важливіше журитеся і клопочетеся з дня на день, що про них радби й я поговорити з Вами і їх основно розважити та потішити Вас, зажурених журбою, піддержати й утвердити Вас в добрих починах спасенних, а остерегти перед шкідливими проявами і всяким злом. Але годі мені це все вчинити, тому відзиваюся до Вас, мої Дорогі, цим словом в справах, що належать до мене як Вашого душпастиря на першому місці перед всіми іншими справами. Це справи, що торкаються здоровля Ваших душ, Вашого духового розросту та розвою й щастя Ваших родин, це є підставою підйому й сили цілого нашого народу.

Бо в часах, що в них кожний несе на собі небуденний тягар життєвий, в часах, що в них цілі народи й великі держави змагають витворити нові основи для життя, коли то й наш український нарід прямує нестримно до кращого прийдешнього, несміємо забувати за цінності, що мають справдешню, животворну силу і є джерелом духової одности, основою та силою всієї народньої спільноти.

1. Найсильніша підвалина життя людини, найпотужніша сила людського духа, це св. віра релігійна, віра в Господа Бога. Ця основна чеснота Божа дає людині правдиве розуміння життя, невичерпані засоби душевних сил, рівновагу духа й спокій, витривалість в життєвих трудах, терпеливість й потіху в нещастях, спасенний підйом в хвилях упадку, силу й видержаність в життєвих змаганнях та невгасну надію й певність за своє майбутнє. „Віра, це підстава цього, чого надіємося, це переконливість про це, чого не видимо“ — каже св. апостол Павло (Евр. 11, 1). Тому віра дає силу передержати й найтяжші лихоліття і дійти до своєї мети. Вірою — каже св. апостол Павло — Ной збудував ковчег і захоронив свій дім від погуби-потопу. Вірою Авраам пійшов в країну, де поселився, як у своїй рідній спадщині. Вірою Мойсей опустив Єгипет і перейшов з народом Червоне море, як по сухій

землі. Вірою попадали єрихонські мури і нарід увійшов до міста. Вірою ішли Христові апостоли по поганських краях з євангелією і віддали свої голови за Христове слово. Вірою терпіли перші християни довгі століття важкі переслідування й муки та йшли радо й мужно на смерть за Христову науку.

В наших часах невіра й безбожність дуже поширилася. Слабшим духом грозить поважна небезпека. В журбі за Ваші душі кличу тому до Вас, Браття й Сестри в Христі, словами св. апостола: „Чувайте, стійте у вірі, поступайте відважно і скріпляйтеся (І. Кор. 16, 13). „Ті, що відділяють себе від одности віри є тілесні, вони духа не мають. Але ви, улюблені, будуйте себе на святій вірі вашій і моліться святим Духом, та захуйте себе в Божій любові і очікуйте милосердя від Господа нашого Ісуса Христа“ (Юд. 1. 19 — 21). Ведіть своє життя в праведності з живої св. віри та запопадливо уважайте, „щоб ваша віра була не в людській мудрості, але в Божій силі“ (І. Кор. 2, 5). Вартість св. віри понад все. Хай же св. віра в Господа нашого Ісуса Христа, стане для всіх нас, дітей одного народу, непорушною підставою життєвою, захистним непоборним муром перед ударами, нерозривним ланцом потужним нашого всенароднього обєднання, гранітною силою наших спільних думок, нестримною підоймою наших починів спасенних у всьому нашому житті.

2. З обєднанням у св. вірі, хай іде в парі і обєднання у провіді. Немає нічого погубнішого для народу, як понехання спільного проводу і авторитету в життєвій спільноті. Роздор у провіді, чи в горожанській області, чи в церковній області, це велика рана, це смертоносний удар для народу.

Ми християне-католики живемо в церковно-релігійній спільноті, як члени й діти св. католицької Церкви, що нас навчає, нас виховує і нами проводить в нашій туземній дорозі життєвій. Погубна це справа відлучуватися від тієї церковно-релігійної спільноти, її розривати і ухилитися від її духовного проводу.

В одному місточку жив мешканець Трохим, що відзначався дивно нерозумною й злісною вдачею. Біля його хати росла різкішно кріслата грушка, що рікрічно вкривалася на провесні сніжнобїлим квіттям, а літом густо-рясним і принадним овочем, та своєю розкішністю й багатством пишалася на всю околицю. День в день прилітала пташка, сідала на зелені віття грушки і чудово співала свої вабливі пісні. Соловій не соловій, але спів тієї птички мав дивний чар і незбагнуту силу. Громадно приставали біля дерева мимоїдучі і залюбки вслухувалися в принадну співанку птаха-співача. Тільки Трохим не любив голосу тієї птички. Він втівав від дерева, затулював уха, забігав у хату, зачиняв вікна, примикав двері, щоб не слухати співу птиці. А коли спів змагав на силі, він вибігав з хати, вимахував руками, кричав з пересердя, схоплював патицтя і метав між квіття на грушу, щоб сполохнути співача. Ненавидів тієї його пісні... Але птичка невпинно прилітала що днини між квіття на грушку.

Одного поранку побачили сусіди Трохима, як він приставив драбину до груші, виліз на неї зо сокирою і почав обтинати гадузи. Цюкав день, цюкав два, аж постинав усю зеленъ на дереві.

Ні однієї галузочки не поминув, ні одного листочка не лишив на неї. Тільки нагий пень кріслатий стояв сумно без верхів'я. Нестало зелені, ні квіття, нестало й пташка-співака. Зате Трохим ликував зо свого нерозумного вчинку.

Цей злісно нерозумний Трохим представляє всіх тих, що не хочуть узнавати, ні проводу, ні авторитету, та не слухають голосу й наставлення свого начальства. Він представляє теж і всіх цих, що змагають жити без проводу й науки св. Церкви або й її побороють. Це плододаєне дерево з птахою-співачом представляє св. католицьку Церкву Христову, що з киненого євангельського зерна, по словах самого Христа Господа, розрослася у велике затишне, розкішне, плододаєне дерево життєве, повне сили, могутности й поваги. Голос пташка-співака, це голос св. євангелії Христа, що її голосить св. Церква зо свого учительського уряду устами Найвищого Пастироначальника, Голови св. Церкви, св. Отця Римського Папи і всієї навчальної Єрархії церковної з установи самого Христа Господа.

Хоча Христова наука для всіх призначена, то не всі хочуть слухати голосу св. Церкви. Мов цей нерозумний Трохим затулює не один свої уха, щоб не чути голосу св. Церкви, що вяже своєю наукою його невгамовану самоволу і картає його грішне життя. Та багато є й таких, що словом і ділом виступають ворожо проти св. Церкви і всіма засобами побороють її божественну науку і її священство. Ще інші змагають відорвати других від Неї мов галузь від пня дерева, щоб відірвані загинули марно на душі. І між нами були й є такі. Але до кожного такого треба кликнути добросердно, а важливо: Нерозумний Трохиме! Маєш ти таку силу, щоб постинати всьо гілля на живому великому дереві св. Церкви? Маєш ти таку мудрість, щоб притьмити недосяжну євангельську Божу мудрість? Та ж учені дослідники історії, великі мужі, дивляться з правдивим подивом на св. кат. Церкву, що виконує стількі століть своє велике післанцтво, що виховала стількі людських поколінь, що ясніє ясным світлом в царині освіти, науки, мистецтва й правдивої культури.

Бо св. Церква Христова непоборна, бо сам Христос запевнив, що і гекольні ворота не здолають її. Нема такої сили під сонцем, щоб її змогла поконати, бо св. Церква, це установа Божя. Тому треба нам твердо стояти при св. католицькій Церкві і під її проводом розвивати релігійне життя, зростати в чеснотах і на душевних силах, та пильно берегти, щоб між нами „не виріс який гіркий корінь в гору і не наробив нам лиха” (Євр. 12,15).

3. Наше життя з св. віри по науці, що її голосить нам св. католицька Церква, має проявлятися особливе по наших родинах. Родина, це підвалина суспільного життя, а підвалиною християнського родинного життя, це релігія й подружжя. Сам Господу установив подружжя, його поблагословив і освятив і том-це Божя установа, а не звичайне людське діло. А Христос Господь підніс кожне християнське подружжя до гідности св. Тайни, так, що воно стало джерелом осібної Божої ласки для подругів і цілої родини. Як для священства є св. Тайна, так і для батька й матрі є осібна св. Тайна, бо завдання

Їх велике й важне в родинному устрою. Без св. Тайни тратить подружжя свою силу, своє освячення й благодатність. Тільки релігія й св. Тайна є джерелом справжньої сили, витривалости, пожертвування, терпеливості й багато інших чеснот, що є потрібні подругам у хвилях важких досвідів, хрестів, родинних нещастя тай у виконванні важливих родинних обов'язків.

Тому що подружжя так важна й основна установа, треба нам, Дорогі Браття й Сестри, пригадати собі ці основні прикмети кожного подружжя, що їх в наших часах змагаються понехувати.

З Божої установи подружжя може бути тільки між одним чоловіком і одною жінкою. Одности подружжя вимагає подруга вірність на основі Божого закону по словах св. Письма: „і будуть двої одним тілом“ (Бит. 2, 24). І сам Христос приписав одність подружжя, бо заборонив навіть добровільні гадки й пожадання, що противляться одности, тими важливими словами: „А я кажу вам, що кожний, що спогляне на жінку з пожаданням, вже вчинив перелюбство з нею в своєму серці (Мат. 5, 28). Тому ломання подружжя вірности, а перш за все чужолоство є тяжким гріхом, ломанням Божої установи й Христового закону, джерелом погубної незгоди, руїни подружого й родинного життя та каригідним порушенням суспільного ладу. Незгода, сварі, ненависті, неслава, згіршення дітей, погубна розлука подругів, це гіркі плоди порушення подружжя вірности. Бо „немає радости в нечесних“, як каже св. Письмо (Іс. 48, 22).

З Божої установи подружжя є нерозривне. Цього навчає нас Христос такими словами: „Що Бог злучив, людина нехай не розлучає“. (Мат. 19, 6). „Кожний, хто відпускає свою жінку і жениться з іншою, творить перелюбство“ (Лук. 16, 18). Слова „що Бог злучив, людина нехай не розлучає“, навчають нас про нерозривність подружжя перших родичів в раю, всіх правдивих подруг в Старому Завіті і всіх важних подруг поганських. Важно закінчене й довершене подружжя розриває тільки смерть. Християнське подружжя, що сталося св. Тайною Нового Завіту, що удосконалює природну любов, скріпляє цю нерозривну одність подружжя та освячує подругів.

Одність і нерозривність подружжя, це необхідна умова родинного щастя, основа вірности та правдивої й сталої обопільної любові подругів. Чоловік знає, що його жінка належить беззастережно до нього, а жінка має ту саму беззастережну певність що до свого чоловіка. Та й головна ціль подружжя, рідження й виховування дітей, спочиває на одности й нерозривності подружжя. Тільки подруги, що живуть в любові і в нерозривній зв'язі можуть спільно добре виховувати свої діти, а сумна доля чекає таких дітей, що їхні батьки розводяться.

Християнсько-католицькі подруги, що прийняли св. Тайну подружжя, а з нею Божу ласку і благословення св. Церкви, мають жити згідно й прикладно в обопільній любові. Обопільна любов подругів, основана на св. вірі, любові Бога та науці св. Церкви, облегчує всі труди, журби та тягарі родинного життя, бо „любов — як навчає св. апостол — всьо любить, всьому вірить, всього надіється і всьо витерпить“ (1. Кор. 13, 7). Без любові

й великі скарби не вчинять подругі щасливими, бо правдивий скарб подругів, це обопільна любов.

З природного й Божого закону ціллю подружжя, це діти. Густо часто забувають про це навіть християнсько католицькі подруги, що змагають грішним способом недопустити до здійснення цьої головної цілі подружжя. Тому пригадую, Дорогі Браття і Сестри, і на цьому місці, що це дуже тяжкий гріх усувати ще ненароджених дітей, або зовсім не допускати неприродним способом у подружному житті до зачаття та народження дітей. Це гріх проти природного й Божого закону, а такі подруги важко провиняються і проти свого рідного Народу.

4. Важкий і дуже відповідальний обовязок подругів, що стали батьками, це виховування дітей. Бо як стали вони причиною життя дітей, так можуть вони теж стати винувниками змарнування їхнього життя і їх вічної погібелі та великої шкоди для св. Церкви й свого рідного народу. Наші діти, це наша надія, наша молодь, це будучність нашого народу!

На провесні виходить ріленьник на свою рілю і своєю думкою питається її журливо: „Роле моя, роле, що принесеш ти мені, які збори, які жнива будуть в цьому році?“ Та сам він це добре знає, що не тільки від самої рілі це залежить, але перш за все від цього, скільки він сам вложить в рілю своєї праці і яке зерно вкине в неї. Подібно й ми дивимося журливо на наші діти, що є нашою віхою й нашою надією у прийдешнє. Але якими будуть наші діти в прийдешності, який буде хосен для нас і для нашого народу, це залежатиме головно від цього, як ми їх виховаємо.

Виховання дітей це переважна справа, що належить в першій мірі до батьків (родичів), а також до св. Церкви й школи. У вихованні дітей треба докладати багато праці від наймолодших літ дитини, особливо від часу, коли дитина зачинає уживати розуму. Дитині треба не тільки заподавати релігійні правди, добрі моральні засади й чесноти потрібні до доброго християнського життя, але треба теж спричинити, щоб вона присвоїла собі їх і завжди поступала по них в житті, навіть тоді, як до цього треба жертви. Наша молодь має набути не тільки освіту й знання, але перш за все придбати потугу духа, силу й гарт волі. Бо вартість людини залежна не так від знання, як від духових засобів її волі. Тому треба нам не тільки добре вивчених ріленьників, ремісників, купців, інженерів, лікарів, учителів, урядовців та інших фахових станів, але треба нам мати у всіх верствах нашої народньої спільноти людей великої внутрішньої вартости, людей сильної волі й духа, великих чеснот і непохитного характеру. Треба нам людей високо сумлінних, з глибокою етичною основою, одушевлених до великих і здорових починів, людей, що з залізною послідовністю в злуці зі шляхетністю серця й Божою ласкою в непохитності волі виконують повне, здорове діло. Хоча не кожний може стати справдешньо великою, визначною людиною, великим діячем спільноти, стовпом у духовій розбудові життя свого народу, але кожний може і має стати через добре, здорове й основне виховання повною людиною, готовою до найтяжчого. Кожний має

стати своєю сумлінністю, трудолюбивістю, обов'язковістю, итривалістю, у свідомості і посвяті своєї станової праці для добра загалу, цеголкою у життєвій будівлі свого народу.

Добра освіта та здорове виховання потрібні у всіх верствах народньої спільноти. Брак освіти й неграмотність в шарах спільноти, це велика убогість народу, а недостаточна освічена й зле вихована інтелігенція, це велика гроза для народу. Тому з усунуванням неграмотности, ширенням освіти та подаванням нашій молоді низших і висших наук має йти в парі виховання і поглиблення внутрішніх вартостей, духових цінностей, надприродних і природних чеснот, що творять людину повною і вартісною у людей і в Бога. Велике це завдання і велика це відповідальність батьків у всіх наших станах та й всіх, що до них належить виховання.

Добре виховання мусить мати духову силу лучби всіх шарів і станів народньої спільноти. Нарід має творити одну велику духову родину, що її члени свідомі своєї спільної мети, свого добра своїх ідеалів і свого спільного провуду. Таким виховним середовищем, що обнимає всі верстви народньої спільноти, це св. Церква, що має природні й надприродні виховні засоби об'єднування всіх вірних, без ріжниць стану і освіти, що творять одну духову родину. В Церкві є перш за все надприродні орудники ласки, що ними є св. Тайни, успішні самою Божою силою. В наших храмах і церквях є св. Літургія, що стала всенароднім культом і промовляє до вірних надприродною виховною мовою. В церквах є виховні св. обряди, спільний всенародній спів, що викликають свідомість і ніжні почування в душі людини, що вона належить до однієї великої родини вірних, що свої власні справи мусить піддати під добро загалу, навіть з пожертвуванням свого добра. Це своє учительське і виховне післаництво Боже сповняла св. Церква з незрівняною дбайливістю і опікою та світлим успіхом впродовж довгих століть і сповнятиме його й на дальше.

В часах, що їх переживаємо, журяться батьки невимовно наукою та вихованням своїх дітей, бо густо-часто не мають спромоги дати своїм дітям такого духового корму, як собі цього бажать. Та є багато й таких батьків, що в боротьбі за буденний хліб, забувають легкодушно за своїх дітей, а вони ростуть без належної опіки й виховання. А вже непростеною провинкою і погубним занедбанням є позволяти молоді сидіти в некарності і в самовільній бездільності. Бо молодість гарна, але й небезпечна, вона пливе лодкою по розбурханому морі, вона як горючий смолоскип під стріхою, повна небезпек. Молоді треба конечно дати опіку і якість заняття. Бо бездільність всьо нищить, всьо зідає без пощади. Неуживане залізо зідає ржа, лежаче дерево точить хробак, стоячу воду гидить стухлота, лежаче облогом поле покриває бурян, а молодечого духа жажливо підточує самовільна бездільність. Бездільність, це найтяжчий ворог молодости, це ніч для молодого ума, це збірник всякої гидоти, це гріб для молодечого духа. Тому, хоча тяжкі часи, за молодь таки потреба подбати, нею опікуватися, захороняти від нидіння й всякого зла, та плекати здорову душу. Бо молодь це зерно, а яке зерно, такий буде й колос, такі будуть

і жнива. Молодь, це квіття, а яке квіття, такий буде й овоч, такі будуть і збори. Молодь, це наша надія й наша будучність, яка молодь такий буде й нарід.

5. Всі члени християнсько-католицьких родин мають обов'язок вести релігійне згідливе й моральне домашнє життя, та старатися теж мати добрий вплив на других поза своїм домом, в цьому напрямі, щоб усувати та спиняти всяке, зло, а ширити добро між другими. Бо нікому не можна жити тільки для себе, всі мають жити й діяти і для других, бо всі обов'язані сповняти ділом заповідь любови ближнього. А грозять нам ріжні небезпеки морального зла. Як зачуваємо зачинає тепер упадати тверезість по наших родинах, в деяких сторонах між нашим народом шириться алкоголізм, уживається самогону і інших шкідливих острих напйтків, що нищать погубно не тільки здоровля тіла, але й душевні сили, розум і волю, та стають причиною всіляких моральних упадків та грішного життя. Остерігаю Вас, Дорогі Браття й Сестри, перед тією погубною пошестю. Держіть свої родини побожно й тверезо, приступайте часто до св. Тайни сповіді й ср. Причастя і спинюйте у других своїм добрим прикладом цей грішний і шкідливий наліг. Нам треба тверезих голів, сильних умів, моральних родин, здорового покоління, нам треба душевних і тілесних сил в народі. Хай Ваша сильна воля й Божя ласка зберігає батьків й наших дітей, наші родини й наші товариства, наші загороди й наші села, місточка й міста та цілий наш нарід український від цього й всякого іншого зла.

Кінчу, Браття й Сестри в Христі, це моє слово і невгамовано кличу до Вас: Стійте у св. вірі, бо вартість єї понад все, несіть високо Христовий прапор, бо в ньому Ваша сила і Ваше спасіння. Будьте вірні св. католицькій Церкві і жийте релігійно, морально й тверезо по Христовій науці. „Клякаю наколіна мої перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, щоб Вам дав по багатстві своєї слави, щоб ви утвердилися Духом Його у внутреним чоловіці, щоб мешкав Христос вірою у ваших серцях, щоб ви, вкорінені й утверджені в любові, могли розуміти зо всіми святими, що ширина й довгота, що глибина й висота“ (Еф. 3, 14, 16-18). „А сам Господь наш Ісус Христос і Бог і Отець наш, що нас полюбив і дав вічну потіху і добру надію в ласці, хай потішить ваші серця і утвердить вас у всякому доброму слові й ділі“ (2. Сол. 2, 16-17).

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і спільність святого Духа зо всіми вами, амінь.

Дано в городі Ярославі, при храмі Господнього Преображенія 1. вересня 1940 р.

† ГРИГОРІЙ

Еп. Г. В.

Ч. 636 Поручається Всч. О. О. душпастирям прочитати по вище слово вірним замість звичайної проповіді в часі Служби Божої в одну з найближчих неділь.

З Єп. Ген. Вікаріяту в Ярославі 2. вересня 1940 р.

Ч. 720. Празник Христа-Царя.

Цьогорічний Празник Христа-Царя припадає в XIX. неділю по Сош. св. Духа, це є дня 27. жовтня по н. ст.

Подібно як ропередніх літ треба відбути це свято як найторжественніше, приготувати на нього вірних тридневним молебнем в честь Пресв. Серця Христового з короткою наукою і суплікацією і заохотити їх до достойного прийаття св. Тайни Покаяня і Пресв. Евхаристії.

В нинішніх часах нашим обовязком є старатися, щоб всюди запанував Христос, садинокий правдивий і могучий Цар.

В сам день Празника виголосять Всч. Отці добре обдуману проповідь в часі торжественної співаної Служби Божої, оперту на Енцикліці св. Вітця Пія XI (Епархіяльні Відомості ч. XII. 1926 р., ст. 53—69), а по Службі Божій, при виставлені Найсвятіших Тайн, відмовлять акт посвячення Пресв. Серцю Ісуса цілого людського роду по нормі виданій в р. 1928 в Епарх. Відомостях ч. IX. стор. 133.

З гр.-кат. Єп. Ген. Вікаріяту в Ярославі 29. серпня 1940 р.

Ч. 726. В справі свята св. священомуч. Йосафата.

Свято св. Священомученика Йосафата переноситься на XXIV неділю по Сош. св. Духа, дня 1. грудня нов. ст.

Перед Празником треба всюди відправити триднівницю або, девятницю, а саме кожного дня відспівати молебен до св. Йосафата, а при більшому числі вірних виголосити коротку проповідь і відспівати суплікацію.

В сам день Празника (в неділю 1. грудня) треба відправити торжественну Службу Божу з відповідною проповіддю, по Службі Божій відспівати „Тебе Бога хвалим“ і уділити благословення Найсв. Тайнами.

В неділю перед празником заохотять Всч. ОО. Душпастирі вірних, щоби численно приступили до св. Тайн.

З гр.-кат. Єп. Ген. Вікаріяту в Ярославі 31. серпня 1940 р.

Ч. 732. В справі святкування Празника Непорочного Зачаття Божої Матері.

Щоби гідно відсвяткувати цей великий Празник, а вірним дати нагоду придбати як найбільше божих ласк, заряджуємо :

1) Перед Празником треба в кожній парохії згл. в кожній церкві відправити бодай триднівне богослуження в честь Непор. Зачатої Діви Марії, при більшому числі вірних з проповіддю і суплікацією.

2) В неділю перед Празником приготувати вірних на це торжество та заохотити їх до громадного прийаття св. Тайн.

3) В сам Празник по співаній Службі Божій при виставленні Найсв. Тайн відчитати акт посвяти Непорочно Зачатій Божій Матері своєї парохії (по взірці заподаному в „Перем. Епарх. Відом.“ з 1927 р. ч. XII. стор. 113) та поблагословити вірних Найсв. Тайнами.

З гр.-кат. Єп. Ген. Вікаріяту в Ярославі 31. серпня 1940 р.

Ч. 745. Про обережність в допущуванні до подружжя вінчань.

Знана це проява, що у воєнних часах лучаються частіше двоженства (бігамії) як в мирних часах. Всч. ОО. душпастирі обов'язані тому в теперішньому часі, де в кожній парохії перебувають чи переходять виселенці, чи збігці, дуже обережно вирішувати їхні справи подружжя вінчань. Переважно не мають вони всієї потрібних особистих документів (особливо метрики уродження і хрещення), а майже ніколи не мають ніякої вистарчаючої правосильної посвідки вільного стану. Приписані канонами звичайні засоби для розсліду здібности і свобідности подружжя новоженців ц. є передподружжій протокол і оповіді в місці теперішнього перебування таких чужосторонних новоженців, не можуть вистарчити, особливо для ствердження їх вільного стану. Тому уповажняється отцим Всч. ОО. душпастирів уживати до тієї цілі надзвичайного засобу, що ним можуть бути протоколярні зізнання заприсяжених новоженців і бодай двох їх заприсяжених свідків. Переєслухувати і списувати такі протоколярні зізнання треба осібно з кожним новоженцем і осібно з кожним свідком. По заприсяженні має новоженець заподати до протоколу перебіг свого життя, та всі місця, де і як довго там перебував, з ким жив і як, чи жив самітно, чи не увійшов в яку подружжю зв'язь, з ким і як, в церкві, чи перед яким урядом. Свідкам треба ставити і вписувати до протоколу вичерпуючі доцільні питання що до новоженця і його вільного стану, досліджуючи, чи їх зізнання опираються на безпосередньому знанні, чи знають про дану обставину що до новоженця тільки від других, чи зізнання про вільний стан новоженця відносяться тільки до якогось періоду його життя і одного місця його перебування, чи і звідки знають про його вільний стан, якщо він перебував в інших сторонах. Списані протоколи з підписами переслуханих сторін треба надсилати тут до дальшого вирішення. Тільки за осібним уповажненням Єп. Ген. Вікаріяту може о. душпастир вирішити сам справу вільного стану на основі таких надзвичайних протоколів.

Заподаваної обставини наглого виїзду чужосторонними новоженцями і їх настигання на негайне вінчання, без предложення правосильного і безсумнівного свідоцтва їх вільного стану не можна ніяк брати під розвагу. Тільки в годині смерті новоженця допускається нагле вінчання, але в цьому випадку є знані диспозиції церковних канонів. Прохання за звільнення від голошення всіх трьох оповідей можуть ОО. душпастирі вносити тільки в випадках, означених церковними приписами, зважаючи при тім на забезпечення важности такого подружжя і *pro foro civili*, бо правосильні ще закони в нашій області домагаються до важности (*pro foro civili*) подружжя бодай одної оповіди в парох. областях новоженців (або треба диспензи від комп. уряду).

Бувають теж випадки, що до уряду парохіяльного голосяться в подружжій справах новоженці-збігці, що перебувають в інших парохіях. Таких новоженців треба відсилати до душпастиря місця їх перебування, бо тільки він має право заряджувати голошення оповідей та видавати інші потрібні диспозиції.

З гр.-кат. Єп. Гсн. Вікаріяту в Ярославі 2, вересня 1940 р.

Ч. 746. Предложення виказів уділених диспенз.

Всч. ОО. Деканам поручається предложити тут звіт, що до ужиття уділених властей Єп. Ординаріатом рішенням з 31. серпня 1939 ч. 5139 та виказ всіх уділених диспенз. У виказі подружжя диспенз треба заподати імена й назвища новоженців і їхню парохію, рід і ступень перешкоди та канонічні причини уділеної диспензи. Такі виказі мають предложити теж ці ОО. душпастирі, що безпосередньо самі користали з наданих повноважень.

З гр.-кат. Єп. Ген. Вікаріату в Ярославі 3. вересня 1940 р.

Ч. 748. В справі урядових писем.

Надходять тут часто від Всч. ОО. душпастирів прохання для вирішення справ (найчастіше подужих), які з причини поверховного й недокладного представлення, шойно по заверненні справи та єї доповненні, даються вирішити. Ця поверховність представлення справ спричиняє небажану для сторін проволоку полагоди, та без потреби збільшає урядове діловодство.

Поручається тому Всч. ОО. душпастирям, кожна справу добре обдумати, до неї приготувитися та докладно й вичерпуючо заподавати єї подійсний стан.

З гр.-кат. Єп. Ген. Вікаріату в Ярославі 3. вересня 1940 р.

В справі адрес.

У всіх висиланих тут письмах Всч. уряди парохіяльні мають на будуче заподавати свої пошти, бо не всі є вони тут знані.

З Канцелярії Єп. Ген. Вікаріату в Ярославі.

Богословські книжки.

Подається до відома Всч. Духовенству, що богословські книжки видання „Гердера“ можна набути в книгарні „Логос“ Ярослав, вул. Головна 19.

Молитовник.

Нове видання „Молитовника для всіх“ можна набути в Канцелярії Єп. Ген. Вікаріату в Ярославі (ц. 50 с.).

ХРОНІКА.

В церкві Преображення Господнього в Ярославі рукоположені в чин пресвітера в 1940 р.:

- о. Семен Іжик 12. травня,
- о. Мирослав Роман Олешко 2. червня,
- о. Зенон Іван Злочовський 16. червня,
- о. Філярет Антін Кушнір 7. липня,
- о. Роман Бача 21. липня.

З гр.-кат. Єп. Перемиського Ординаріату
Єп. Генеральний Вікаріат
Ярослав 4. вересня 1940 р.

о. ІВАН КАЧМАР
крилошанин — канцлер

ГРИГОРІЙ
Єп. п. Г. В.

Видає гр.-кат. Єп. Генеральний Вікаріат в Ярославі. За Редакцію
відповідає о. Іван Качмар.

З Української Друкарні „Альфа“ в Ярославі, вул. Городська 9.

